వలపు వెన్నెల

మబ్బుల్లేకుండా బడబడ వడగళ్ళ వాన పడ్డట్టుగా - గరల్స్ హైస్కూలు స్టాఫ్‌రూమ్‌లో ఒక్కుమ్మడిగా ఆరుగురు ఆడవాళ్లు పొట్ట చెక్కలయ్యేట్టు ఫెళ్లున నవ్వారు.

ఆ నవ్వుల దూకుడికీ, వేళాకోళానికీ ఆ రూములో తూర్పుదిక్కున ఒంటరిగా కూర్చున్న శారద మనస్సు చివుక్కుమన్నది. వాళ్లు తనని గురించే అట్టహాసం పట్టపగలుగా నవ్వుకున్నారు; ఆ నవ్వుల్లోని వ్యంగ్యాత్మమైన ఎగతాళి తనని గురించే.

ప్యూను రాములు ఆ రోజు స్టాఫ్‌కు వచ్చిన ఉత్తరాల్ని తీసికొని పేరు పేరునా అందరికీ ఇచ్చాడు. కాని శారదకు ఒక్క ఉత్తరంకూడ రాలేదు. ఆ స్కూల్లో చేరిన రెండేళ్లదగ్గరన్నుంచీ ఆమె కెప్పుడూ ఒక్క కార్డుముక్క కూడా రాలేదు. మిగతా స్టాఫ్ మెంబర్ల నవ్వులకూ, అపహాస్యాలకూ, అదే ముఖ్యకారణం.

"అసలెప్పుడూ ఉత్తరాలు రానివాళ్ళు దేశంలో మచ్చుకైనా వుంటారా!" అన్నది సైన్సు బి. ఇడి. విజయలక్ష్మి.

"ఉంటారు!" అన్నది - సోషల్ స్టడీస్ టీచరు గోవర్ధనమ్మ.

"ఎక్కడ ?"

"ఎవరు ?"

"పోష్టల్ డిపార్టుమెంటు మొత్తాన్ని ఎంక్వయిరీ చేశావా?"

"తోటి టీచర్ల మొహాలకేసి తెచ్చిపెట్టుకున్న గాంభీర్యంతో చూసి అంతలోనే పెదవులపై చిరునవ్వును వెడల్పుచేసి, "హిమాలయ పర్వతాల్లో, ఇరవై నాలుగువేల అడుగుల ఎత్తున కాంచన గంగ శిఖరంపై, శరీరాన్ని తినివేసే మంచుగడ్డలమధ్య ముక్కు మూసుకుని ఏకాగ్ర చిత్తంతో తపస్సుచేసే ఋషిపుంగవులకు ఉత్తరాలురావు" అన్నది గోవర్ధనమ్మ.

అందరూ పొట్టలు చెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వుకున్నారు.

"అంటే – మనశారద ఆ కోవకు చెందిన యోగినా?" అన్నది – లెక్కల అసిస్టెంటు అనూరాధ.

మళ్ళీ ఆగదిలో నవ్వులు సముద్ర కెరటాల్లా నురుగులు కక్కాయి.

వాళ్ళ నవ్వులకూ, హాస్యానికీ, అవహేళనకూ శారదమనస్సు ఈత ముల్లు గుచ్చుకున్నట్టు మెరమెర లాడిపోయింది. కాని పైకె పల్లెత్తుమాట అనలేదు. బాధను గుండెలో గుట్టుచప్పుడుకాకుండా ఐముడ్చుకోవడానికి పదేళ్లుగా ఆమె అలవాటుపడింది.

అందరికి ఉత్తరాలు రావడంలో ఆశ్చర్యంలేదు. అట్లాగే తనకీ ఉత్తరాలు ఎవ్వరిదగ్గర్నుంచీ రాకపోవడంలో అబ్బురంలేదు. తనకి ఆప్త బంధువులు లేరు! ఆప్తమిత్రులు లేరు; ప్రేమించేవారు లేరు; ప్రేమించబడేవాళ్లు లేరు; శ్రేయోభిలాషులు లేరు; శత్రువులు లేరు. తను అతి సామాన్యమైనట్టిది. చిత్రలేఖనములో, సంగీత సాహిత్యాలలో, సాంఘిక సేవలో – ఎందులోనూ ప్రత్యేకతలేదు; ప్రావీణ్యతలేదు. తనకి ఎవరి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు వస్తాయి? ఉత్తరాలు రాకపోవడం న్యూనతా? సాంఘికమైన హోదాకు భంగమా? ఏకాకి బ్రతుక్కు సూచనా! అనుకున్నది – శారద నిశ్శబ్దంగా.

శారద ఆ హైస్కూల్లోచేరి రెండేళ్ళయింది. గుంటూరులో బి. ఇడి. ట్రైనింగ్ పూర్తికాగానే ఒక పుణ్యాత్ముని చలువవల్ల పుట్టిపెరిగిన చోటనే ఉద్యోగం కూడా లభించింది. ఆమె వయస్సు మొన్న శ్రావ

ణానికి సరీగ్గా ఇరవైమూడేళ్ళు. అవివాహిత. తండ్రి మరణించి ఒక దశాబ్దమై ఉంటుంది. కన్నతల్లే సర్వస్వం. కాని ఆవిడది అతుకుమెత్తని ఆరోగ్యం; రెండుపూటలు బాంగులేటే మూడోపూట మంచమెక్కుతుంది. ఉబ్బసమూ, ఉష్ణమూ, గుండెజబ్బు, కడుపునొప్పి - ఇత్యాది రోగాలు ఆవిడను చావనివ్వకుండా అడకత్తెరలో పోకకాయ స్థితిని కల్పిస్తూ ఉంటాయి. శారద ఇంకా ఎందుకు పెళ్లి చేసుకోలేదు ? - అన్న ప్రశ్నకు, మనం ఏం చేయగలం ? ఆ కల్యాణఘడియ రావాలి,'' అంటుందావిడ. శారదమట్టుకు నీటిలోకప్ప నీరు త్రాగినంత నిర్లిప్తతతో చిరునవ్వు నవ్వుతుంది.

సెలవు రోజుల్లో అప్పుడప్పుడూ శారద గుంటూరు వెళ్ళివస్తూ వుంటుంది. ఏడాదిన్నర క్రితం టిక్కెట్టు కలెక్టరు రాంమోహన్‌తో ఆమెకు విచిత్రంగా పరిచయమైంది. ఒకరోజు ఆమె గుంటూరునుంచి తెనాలి రైల్లో వస్తూండగా చేతిలోవున్న చిన్నపర్సుపోయింది. దాన్ని దొంగ లెత్తుకెళ్ళారో, జారిపోయిందో కూడా ఆమెకు వివరంగా తెలియదు. ఆ పర్సులో రైల్వేటిక్కట్టూ, మూడున్నర రూపాయల చిల్లరా ఉన్నాయి. వేజండ్ల దగ్గిర టిక్కెట్టు చెక్కింగ్ ఇనస్పెక్టరు రాంమోహాన్ ఆ బండిలో టిక్కెట్లు చెక్ చేస్తూ ఆమెను అడిగాడు. ఆమె భయంతో కంపించిపోయి కలవరపడలేదు. నిజాన్ని నిర్భయంగా చెప్పింది. అతను సానుభూతి కనబర్చి, ఏ ఇబ్బంది లేకుండా తెనాలి స్టేషనులో దాటవేశాడు - టిక్కెట్టు కలెక్టరుతో చెప్పి. ఆమె కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా నమస్కారం చేసింది. ఆపైన ఆరైల్లో చాలామాట్లు ఇద్దరూ తటస్థపడడం జరిగింది. తల్లికి కడుపులో వ్రణానికి ట్రీట్‌మెంటుకు గుంటూరు గవర్నమెంటు హాస్పటల్లో చేర్పించినప్పుడు శారద తరుచు రైల్లో వస్తూ పోతూండేది. వారిరువురి మధ్య స్నేహం రెమ్మలూ కొమ్మలుగా అభివృద్ధి కాసాగింది. కాని, ఆమె ఆస్నేహాన్ని ఎప్పుడూ ప్రేమగా ఊహించుకుని మధురమైన మృగతృష్ణలో మల్లెపూల పరిమళంవలె తేలిపోలేదు.

అందంలో పందెం వేయదగ్గ యువకుడు రాంమోహన్. తెల్లగా, పొడుగ్గా, ఆకర్షణీయంగా ఉంటాడు. కన్నెమనసులో వలపు వెర్రిని

పుట్టించగల మహత్తు అతని పర్సనాలిటీకున్నది. కాని కోడెత్రాచులాంటి యువకునిలో కోర్కెలను రెపరెపలాడించే అందమూ, ఆకర్షణా శారదలో లేవు. సామాన్య స్త్రీ. శరీరంలో ఏ భాగానికి ఆ భాగం తీర్చిదిద్దినట్లు వున్నప్పటికీ, పురుషహృదయాన్ని సూటిగా తాకే చైతన్యపూరితమైన ఆకర్షణలేదు. ఆమె సౌందర్యంలో పచ్చదనం పాలు తక్కువ. కాని ఆమె అందమైంది కాదని నిర్మొహమాటంగా చెప్పడానికి వీలులేదు. ఆమె కింకా పెళ్ళి కాకపోవడానికి ముఖ్యకారణం – ఆమె అందంలో సజీవమైన ఆకర్షణ లోపించికాదు. గతంలో రెండుమూడు సంబంధాలు పెళ్ళివరకూ వచ్చి తప్పిపోయాయి. ఒక సంబంధం వారికి ఆమె అంత ఎక్కువగా చదువుకొనివుండడం నచ్చలేదు; మరో సంబంధం వారికి కట్నం ఇచ్చుకోలేని ఆమె ఆర్థిక దుస్థితి అడ్డుపడింది; ఇంకో సంబంధంవారికి ఆమె చేస్తూన్న ఉద్యోగం గిట్టలేదు. ఆ సంబంధాలు ఆ కారణంచేత జారిపోవడంతో, 'పెళ్ళి'మీద ఆసక్తీ, అభిప్రాయమూ అడుగంటిపోయి - జీవితంమీద నిర్లిప్తతా భావాన్ని పెంచుకొని, ఏకాంతమైన ఆలోచనలతో ఒంటరిగా బ్రతుకుతూన్నది.

ఆ రోజు ఆదివారం; శారద గుంటూరు వెళ్ళింది. స్టేషనులో రామమోహన్‌ను కలుసుకున్నది.

"మీరొక్క సహాయం చేసిపెట్టాలి" అన్నది శారద.

"ఏమిటి? అన్నాడు రాంమోహన్.

ఆమె హ్యాండ్‌బ్యాగ్ నుంచి ఓ డజను పోష్టుకవర్లను తీసియిచ్చింది. ప్రతి కవరులోనూ ఉత్త తెల్లకాగితాలే మడతపెట్టి ఉన్నాయి.

"ఈ కవర్లపై నా అడ్రసు వ్రాసి వారానికొక్కొక్కటి చొప్పున మీరు పోష్టుచేయాలి. అంతే!" అన్నది శారద తలవంచుకొని.

రాంమోహన్ విపరీతంగా ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"ఎందుకు?"

"ఆ ప్రశ్న మీరు వేయకూడదు. దానికి సమాధానం చాల 'సిల్లీ' అయినట్టిది. అన్యథా భావించకండి. ప్లీజ్ నేను చెప్పినట్లు చేయండి" అన్నది శారద కించిత్ ఆవేశపరురాలై.

"సరే!" అన్నాడు రాంమోహన్ - ఆమె కేసి అయోమయంగా చూస్తూ.

వెంటనే శారద ట్రైన్లో తెనాలి వచ్చేసింది.

ఓ వారం రోజుల తర్వాత స్టాఫ్ రూమ్‌లో విజయలక్ష్మి, గోవర్ధనమ్మా, అనూరాధా, అంబుజవల్లీ, జయశ్రీ, వివేకవర్ధనీ మొదలైన టీచర్లంతా కూర్చున్నప్పుడు ప్యూను రాములు శారదకో ఉత్తరం తెచ్చి ఇచ్చాడు. పెదవులు దాటని చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఆ లేఖను అందుకొని నిర్లక్ష్యంగా పుస్తకంలో పెట్టుకుంది. ఉపాధ్యాయులందరూ ఆమెకేసి వింతగా చూశారు. అది మొదలు వారం వారం శారదకు టంచనుగా ఉత్తరాలు రా సాగాయి. ఆమెను ఎగతాళి చేయడం మానివేశారు - తోటి టీచర్లు. శారద మనస్సుకు అదెంతో తృప్తినిచ్చింది.

శారద ఆ ఉత్తరాల్ని ఎప్పటికప్పుడు భద్రంగా ఇంటికి తేచ్చి, సాయంత్రంపూట గనగన మండే పొయ్యిలో వేస్తూన్నది. ఏ ఉత్తరమూ ఆమె విప్పలేదు. ఆమెకు తెలుసు; అందులో వుండేది తెల్లకాగితమేనని.

మూడు మాసాలు దొర్లి పోయాయి.

ఓ రోజు హఠాత్తుగా రాంమోహన్ ఆ గరల్స్ హైస్కూలుకు వచ్చాడు. ఆఫీసులో 'శారద'ను గురించి ఎంక్వయిరీ చేశాడు. ప్యూను రాములు అతన్ని వెంటబెట్టుకొని స్టాఫ్‌రూమ్‌కు వచ్చాడు. శారద తూర్పు దిక్కున ఓ మూలకూర్చుని క్లాసు టెస్టు పేపర్లు దీక్షగా దిద్దుకుంటూన్నది.

మన్నుతిన్న పాములాంటి మనిషి శారదకోసం కొబ్బరిమామిడికాయలాంటి ఓ యువకుడు రావడం స్టాఫ్ రూమ్‌లోవున్న లేడీటీచర్లందరికీ ఆశ్చర్యాన్నే గాకుండా అసూయను కూడా కలిగించింది.

రాంమోహన్ రాకకు శారద తబ్బిబ్బు అయింది.

ఇద్దరూ బయటికొచ్చి దగ్గరలోవున్న ఓ హోటల్లో కూర్చున్నారు.

"ఏమీలేదు. మీరు స్కూల్లో ఉన్నారో లేదో, ఎక్కడికేనా ట్రాన్స్‌ఫర్ అయినారేమో కనుక్కుందామని వచ్చాను. ఈ మధ్య మీరు

కనబడటం కూడా మానివేశారు." అన్నాడు రాంమోహన్ సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ.

"ఆ అనుమానం మీ కెందుకొచ్చింది" అన్నది శారద కనురెప్పల మీదుగా చూస్తూ.

సర్వర్ ఇద్దరిముందూ కప్పుసాసర్లతో కాఫీ తెచ్చిపెట్టాడు. హోటల్లో జనం అట్టేలేరు.

"ఒక్క ఉత్తరానికీ మీరు సమాధానం వ్రాయలేదు" అన్నాడు రాంమోహన్ - కప్పులో కాఫీ 'సిప్' చేస్తూ.

శారద నిశ్చేష్టురాలైంది. అంతలోనే తేరుకుని, "అవన్నీ ఖాళీ కవర్లేగా?" అన్నది.

రాంమోహన్ నిర్విణ్ణుడైనాడు.

"ఆ ఉత్తరాల్ని మీరు చదవలేదా?"

"ప్చ్" తల ఆడిస్తూ అమాయికంగా అన్నది శారద.

నిప్పురవ్వలాగా పదునుగా నిట్టూర్పు విడిచాడు - రాంమోహన్.

"మరి ఆ ఉత్తరాల్ని ఏం చేశారు?"

"లోపల నేను పెట్టిన తెల్లకాగితాలేగదా - అని ఆ కవర్లను ఏరోజు కారోజు పొయ్యిలో వేస్తూండేదాన్ని విప్పకుండా."

రాంమోహన్ మొహంలో అప్పటికప్పుడే మబ్బులుపట్టి చీకట్లు జడల్ని విరబోతున్నాయి. ఆ పరిస్థితికి శారద అప్రతిభురాలైంది.

"ఆ ఉత్తరాల్లో ప్రకటించిన నా ప్రేమంతా వృధా అయింది, శారదా! నిన్ను ప్రేమిస్తూన్నట్టూ, నీ అభిప్రాయాన్ని నిర్మొహమాటంగా తెలుపవల్సిందిగా, త్వరలో మనవివాహానికి అంగీకరించవల్సిందిగా కోరుతూ వ్రాశాను. మా వాళ్ళు నచ్చినపిల్లను పెళ్ళిచేసుకోమని నన్ను ఒత్తిడి పెడుతున్నారు. మీనుంచి ఏ సమాధానం రాక పోయేసరికి - మీరు నాపట్ల

విముఖత చూపెడుతున్నారనీ, ఒక వేళ ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి మరో ప్రదేశానికి వెళ్ళారనీ ఏమేమో - అనుకున్నాను. ఆలోచించాను. చివరకు వుండబట్టలేక ఇట్లా వచ్చాను. ఏమంటారు " అన్నాడు రాంమోహన్ - ఆమెకేసి ప్రేమ ఒలికి పోయేట్టు చూస్తూ.

శారద సిగ్గుతో సంపెంగ మొగ్గ అయింది. ఆ సిగ్గుద్వారానే ఆమె పెదవులపై అంగీకారం బయటబడింది.

నీ రెండలాంటి ఉత్సాహం అతనిలో పరవళ్ళు తొక్కింది. ఆమె మృదు హస్తాన్ని మృదువుగా దగ్గరకు తీసికొని - "పోనీలే! జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. పరిస్థితులు అనుకూలించి మన వివాహం జరిగితే - ఇంకా అట్లాంటి ఉత్తరాలతో పనేముంది?" అన్నాడు రాంమోహన్.

శారద మొహం వలపు వెన్నెలతో వికసించిన కుసుమమైంది.

(యువ)

—o—